

HỒI 16

Trời đẹp và quang đấng.

Lục Tiểu Phụng cứ ngỡ trời sẽ rất xấu. Trong lòng chàng cũng hy vọng trời thật xấu.

Bởi vì câu "tiên đồ hiểm ác" của lão đầu, chàng hy vọng ám chỉ thời tiết, lão đầu thâm hiểu thiên văn địa lý, vì vậy chàng cho là lão đầu đang nói đến thời tiết xấu.

Nhưng trời xanh như mặt biển không có sóng.

Nếu lão đầu không ám chỉ thời tiết xấu, thì nhất định lão ám chỉ có một âm mưu đang chờ Lục Tiểu Phụng.

Điều đó làm cho Lục Tiểu Phụng rất lo lắng. Lòng người trước giờ vốn khó đối phó hơn thời tiết, nhất là lòng người hiểm ác đã quyết ý muốn đi đối phó với mình.

Lão đầu nhất định không đi ám toán chàng.

Muốn đánh ngã Lục Tiểu Phụng, ắt hẳn chỉ có một người là Cung Cửu.

Cung Cửu con người thần bí.

Lúc Lục Tiểu Phụng đang suy gẫm về vụ án lớn này, chàng đã nghi ngờ Thôi Thành bị Cung Cửu giết chết.

Nhưng chàng nghĩ không ra, Cung Cửu làm sao qua được năm cánh cửa sắt, tiên vào mật thất, để giết Thôi Thành, Tiêu Hồng Châu và Trình Trung.

Chàng không đem Ứng Nhãn Lão Thất theo, bởi vì chàng không muốn đả thảo kinh xà.

Chàng phải tìm cho ra được hung thủ đã giết Thôi Thành. Không những vậy, thấy được những đồ châu báu ấy, không khác gì đã phá ra được vụ án.

Bãi cát tuy rất nhỏ, nhưng cát rất trắng và mịn, mặt trời chiếu trên cát, lóng lánh như tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngỡ trên bãi cát sẽ có một người.

Một người đang chờ chàng là Sa Mạn.

Sa Mạn phải đợi chàng trên bãi cát mới phải, tại sao không thấy bóng dáng nàng đâu ?

Tuy lúc chia tay chân không hẹn nàng sẽ chờ mình ở bãi cát này, nhưng trong lòng của Lục Tiểu Phụng cứ nghĩ rằng Sa Mạn sẽ chờ chàng ở đây, sau đó

họ sẽ cùng ngồi ở bãi cát này với nhau rử rỉ rừ rì, nhìn ánh tịch dương như lửa hạ xuống chân trời thẳng tắp, nhìn hoàng hôn nhuộm hồng cả một bên trời, sau đó sẽ tay trong tay đi kiếm Tiểu Ngọc và Lão Thực hòa thượng.

Nhưng trừ sóng biển vỗ vào bờ ra, trừ gió biển thổi vi vu, bãi cát không có một bóng người. Ngay cả một dấu chân cũng không thấy.

Bọn Sa Mạn có xảy ra chuyện gì bất ngờ không ?

Bước chân của Lục Tiểu Phụng bỗng trở nên gấp rút.

Đi từ bãi cát vào trong, là từng tảng từng tảng đá đen đậm, đây là một cảnh sắc vô cùng mỹ lệ. Nhưng Lục Tiểu Phụng không có tâm tình nào để thưởng thức.

Đi qua hết đám đá dài ngoằn đó, là tới một vách đá cheo leo, Lục Tiểu Phụng tung người lên, đã nhảy tới đầu đỉnh.

Trên đỉnh cũng không có bóng Sa Mạn, không lẽ Sa Mạn không nóng lòng gặp chàng sao ?

Tại sao nàng không ở đây chờ mình trở về ?

Lục Tiểu Phụng thấy căn nhà gỗ bọn Lão Thực hòa thượng đang cư trú, nhưng chàng lừng khừng không dám bước lại.

Lỡ trong nhà có chuyện gì đã xảy ra, lỡ...

Lục Tiểu Phụng dừng bước trước căn nhà gỗ, trong lòng chàng bỗng ngập ngừng.

Cánh cửa đóng chặt, trong nhà không có tiếng người. Bước chân của Lục Tiểu Phụng nặng trĩu trịch.

Bàn tay của chàng ngừng ở trước cánh cửa.

Đẩy cửa.

Lục Tiểu Phụng thấy có ba người đang ngồi bên trong.

Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn và Tiểu Ngọc.

Ba người thấy Lục Tiểu Phụng, nhưng trên gương mặt không lộ ra vẻ gì là cao hứng.

Tuy chỉ xa nhau có mấy ngày, nhưng ngay cả Sa Mạn sao cũng không có vẻ gì là sung sướng được gặp lại ?

Trái tim của Lục Tiểu Phụng bỗng đập thành thịch lên.

Chuyện gì đã xảy ra ?

Lục Tiểu Phụng lấy cặp mắt dò hỏi nhìn bọn họ, sau đó ngừng lại trên gương mặt Sa Mạn.

Sa Mạn cười, cười khổ.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lớn tiếng hỏi:

- Các người rút cuộc tính làm gì thế ? Dù không hoan nghênh tôi, ít ra cũng không nên đưa bộ mặt ấy ra nhìn tôi chứ.

Lão Thực hòa thượng nhìn Lục Tiểu Phụng nói:

- Người muốn ta phải làm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít ra cũng cười cười lên, nói với nhau vài ba câu.

Lão Thực hòa thượng nhe hàm răng ra, làm như đang cười, rồi nói:

- Mạnh khỏe không ? Trên biển gió có lớn không ? Sóng cao không ?

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Có vậy thôi sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng cao giọng nói:

- Các người không còn gì khác để nói sao ?

Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn, Tiểu Ngọc, ba người cùng nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng, cùng mở miệng nói:

- Có.

Lục Tiểu Phụng nhìn Sa Mạn nói:

- Em nói đi.

Sa Mạn nói:

- Anh có biết tại sao em không chờ anh trên bãi cát, cũng không chờ anh bên mé vách núi không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh quả là không biết.

Sa Mạn nói:

- Bởi vì anh có chuyện phiền phức đấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh có chuyện phiền phức ? Có chuyện phiền phức thì sao ? quan hệ gì đến chuyện em đi đón anh ?

Sa Mạn nói:

- Có liên hệ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em nói đi.

Sa Mạn nói:

- Thứ nhất, anh có phiền phức, em chẳng còn tâm tình đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thứ hai ?

Sa Mạn nói:

- Bọn em vừa mới tức thì trước khi anh về, bàn chuyện phiền phức của anh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói vậy, chuyện phiền phức của anh chắc là quá lớn.

Tiểu Ngọc nói:

- Rất lớn, so với một thứ khác còn lớn hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- So với thứ gì lớn hơn ?

Tiểu Ngọc nói:

- So với đầu của ông còn lớn hơn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đầu của tôi có lớn hơn tí nào đâu.

Tiểu Ngọc nói:

- Đợi ông biết chuyện phiền của ông xong, em bảo đảm đầu của ông lớn gấp ba.

Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu cảm thấy cái đầu của mình lớn lên.

Lúc này, Lão Thực hòa thượng bỗng thốt ra một câu:

- Lần này ngươi lên đảo, nhất định chẳng thu hoạch được gì phải không ?

Lục Tiểu Phụng lấy cặp mắt kỳ quái nhìn Lão Thực hòa thượng nói:

- Sao ngươi biết ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi ở trên biển, trên đất liền có xảy ra một vài chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Những đồ trân bảo bị thất lạc, có vài thứ quý giá, đã bị người ta bán đi rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không những vậy, có người đã phát hiện ra Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chậm lại! Chậm lại! Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông là ai ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bọn họ chẳng là gì cả, chỉ bất quá bọn họ là những tiêu sư có tham dự trong chuyến bảo tiêu bị mất thế thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ý của ngươi là, bọn họ đã được phát hiện ra ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lại không phải nữa ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải bọn họ được người phát hiện ra, mà là thi thể của bọn họ được phát hiện ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thi thể ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cũng chẳng nói được là thi thể, bởi vì lúc phát hiện ra họ, họ còn nói được một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một câu ? Câu gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Một câu làm cho ngươi sẽ bị phiền phức vô cùng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Lão Thực hòa thượng, đợi y nói tiếp cho hết ý khúc sau của câu nói.

Lão Thực hòa thượng bỗng không mở miệng ra nữa.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nói:

- Trần Bình trước khi lâm tử, có nói trân bảo là do Lục Tiểu Phụng trộm đấy.
Lục Tiểu Phụng ngỡ người ra đó.

Sa Mạn nói:

- Lý Đại Trung cũng nói thế.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôn Ngũ Thông cũng nói thế.

Tiểu Ngọc nói:

- Đấy gọi là chúng khẩu đồng thanh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ cái miệng của tôi ra.

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là bọn họ nhất định không để anh giải thích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ ? Bọn họ là ai ?

Sa Mạn nói:

- Quan binh, những tay cao thủ được thế tử của Thái Bình vương phủ phái ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Để bắt anh ?

Sa Mạn nói:

- Bắt anh về xử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lúc bọn Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông được phát hiện ra, bọn họ có ở cùng chung một chỗ không ?

Sa Mạn nói:

- Không những không ở cùng một chỗ, mà còn cách nhau cả mấy trăm dặm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng sợ thật.

Sa Mạn nói:

- Chuyện gì đáng sợ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngụy kế của Cung Cửu.

Sa Mạn nói:

- Anh có chắc đây là nguy kế của Cung Cửu không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc, bởi vì bọn Trần Bình, Lý Đại Trung một đám đó, anh đều có thấy mặt trên đảo.

Lão Thực hòa thượng bỗng nhìn dính vào bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn hàng lông mày của ta thế nào vậy ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ sợ phải cắt đi hai cái.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì mọi người đều biết Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày, mọi người đều biết Lục Tiểu Phụng là người ăn trộm đồ châu báu, mọi người đều đang truy nã Lục Tiểu Phụng, nếu như người còn có bốn hàng lông mày không phải là mục tiêu quá hiển nhiên sao ?

Lục Tiểu Phụng sờ sờ hai hàng lông mày nơi miệng nói:

- Cắt đi, không phải tiếc lắm sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta nói đây, không phải là hai hàng đó.

Lục Tiểu Phụng giật mình hỏi:

- Người muốn ta cắt hai hàng lông mày thật ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Như vậy ta sẽ bảo đảm chẳng ai nhận ra người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người giết ta đi cho rồi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Tại sao ta đi giết người ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì người muốn cạo hai hàng lông mày của ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta chỉ bắt quá đề nghị vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta khuyên người tốt nhất đừng đề cập đến chuyện đó nữa.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Vậy thì thôi không nói.

Lục Tiểu Phụng thò tay ra tính nắm lấy bàn tay Lão Thực hòa thượng, vừa nói:

- Bạn tốt!

Lão Thực hòa thượng rút tay lại nói:

- Bạn tốt thì bạn tốt, còn tay ta chẳng nắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì tay hòa thượng là thịt chay trường, tay của người là thịt ăn mặn.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Tiểu Ngọc và Sa Mạn ôm miệng cười.

Lúc Lục Tiểu Phụng rút bàn tay đưa ra về, Lão Thực hòa thượng lại thò bàn tay ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao bây giờ người lại muốn nắm tay ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta bỗng hiểu ra được một đạo lý. Thì ra lúc nhỏ ta cũng có ăn mặn. Thịt của ta cũng là thịt ăn mặn.

Tình bạn bè của Lục Tiểu Phụng làm cho Tiểu Mã và Sa Mạn cùng cười lớn.

Lục Tiểu Phụng cầm tay Lão Thực hòa thượng nói:

- Người nói đi, bây giờ phải nên làm sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có những chuyện, rõ ràng thấy đó, mà nghĩ không ra. Có những chuyện, tuy chẳng thấy gì cả, mà nhìn ra được đầu đuôi thế nào. Vì vậy, ta khuyên người nên đi tìm một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cái người bạn tốt ấy của ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bạn nào tốt của ta ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đối với vụ án này, chúng ta có mắt mà như mù, vì vậy ta cho rằng, không chừng người mù lại còn sáng mắt hơn chúng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoa Mãn Lâu ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hoa Mãn Lâu.

oo Hoa tươi đầy cả lầu.

Lục Tiểu Phụng vừa nghe tới mùi thơm của những bông hoa đó, trong lòng đã nổi lên một cảm giác âm áp, cũng như chàng vừa nghĩ tới tình bạn bè với Hoa Mãn Lâu vậy.

Trên đời này còn có thứ tình cảm nào làm người ta cảm thấy âm áp hơn là tình bạn bè ?

Lục Tiểu Phụng nhớ tới Sa Mạn.

Tình yêu ? Cảm giác của tình yêu phải là ngọt ngào, âm áp, không phải là cảm giác của tình bạn.

Lục Tiểu Phụng rất thỏa mãn với cái kết luận đó, vì vậy cái cảm giác lúc đập lên những bông hoa, là cái cảm giác khoan khoái phi thường.

Chàng đoán, hôm nay bước chân của mình đặc biệt nhẹ nhàng, Hoa Mãn Lâu chắc không thể nào nghe được tiếng bước chân của mình.

Vì vậy chàng đã lấy giọng rất khoan khoái ra, nói lớn:

- Khỏi cần suy đoán nữa, tôi đây, Lục Tiểu Phụng đây.

Không có hồi âm, không có tiếng cười sảng khoái của Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng mở cửa ra.

Hoa tươi vẫn thế, trong phòng trang hoàng thiết trí vẫn thế, chỉ có một điểm không giống, một buổi hoàng hôn như thế, một buổi đẹp trời như thế, đáng lý ra Hoa Mãn Lâu phải ngồi trong một chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, yên lặng lắng tai nghe tiếng tịch dương chìm lắng, yên lặng thưởng thức cái tuyệt diệu của đời sống mới phải, sao y lại không có ở nơi đây ?

Trong đầu của Lục Tiểu Phụng đang đầy những câu hỏi. Hoa Mãn Lâu đi đâu ?

Chàng ngồi trong chiếc ghế bên cạnh cửa sổ suy nghĩ.

Có tiếng chân từ cầu thang đi lên. Lục Tiểu Phụng ngồi yên không tí cử động, ngay cả hô hấp cũng biến thành rất nhẹ nhàng.

Có phải là Hoa Mãn Lâu đấy chẳng ?

Chàng không biết, bởi vì chàng chưa hề nghe tiếng chân Hoa Mãn Lâu bước lên lầu. Không phải là chàng chưa hề thấy Hoa Mãn Lâu lên lầu xuống lầu, nhưng vì, bọn họ thường thường cùng lên cùng xuống, nói chuyện cười đùa, chàng không hề chú ý nghe tiếng chân của Hoa Mãn Lâu.

Tiếng chân đã gần tới cửa. Cửa được đẩy ra.

- Ai ?

Đấy là giọng của Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng bật cười. Hoa Mãn Lâu chính là Hoa Mãn Lâu, Lục Tiểu Phụng đang ngồi đó không động đậy, y lập tức cảm thấy trong phòng có người.

Lục Tiểu Phụng không thể không nói:

- Thật tình ta không thể không khâm phục ngươi.

- Ngươi bắt tất phải khâm phục ta.

- Tại sao ?

- Bởi vì đây là phương pháp sống còn của ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn người bạn thân của chàng, gương mặt càng lộ vẻ khâm phục.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang cảm thấy rất kỳ quái.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chuyện gì kỳ quái ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giờ phút này người còn ở ngoài bước vào.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ta không nên bước vào ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải ngươi vẫn ngồi trong ghế yên lặng hưởng thụ hoàng hôn xuống vào lúc này ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ai ai cũng có lúc biến đổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ý người nói, người đã thay đổi tập quán rồi sao ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại:

- Còn người ? Tại sao người thay đổi tập quán của mình ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta ? Ta có thay đổi gì đâu ?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người không thay đổi thật sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ta lại thay đổi ?

- Người ăn trộm đồ kim châu trên bảo giá trị ba ngàn năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Người cũng có nghe nói ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai nói ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngô Bru.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngô Bru là ai ?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại:

- Người không biết sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta phải biết ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bởi vì Ngô Bru là một trong những người bảo tiêu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chính miệng y nói cho người biết ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tin lời y ?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Một người lâm tử, còn muốn nói dối sao ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Sao người không nói gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn nói gì nữa bây giờ ? Người thà nghe lời một người chết còn hơn tin vào bạn bè. Người muốn ta nói gì ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta có nói ta không tin không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không nói...

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta chỉ nói:

"Một người lâm tử, còn muốn nói dối sao ?" Thế thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đấy không phải là có ý nói...

Hoa Mãn Lâu lại giành nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng lấy làm kỳ quái hỏi:

- Người biết chuyện gì xảy ra ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì người khẳng định được Ngô Bru trước khi chết nói giả hay nói thật ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy, vì vậy ta mới ra ngoài xem một tí, vì vậy ta mới không ngồi nơi đây hưởng thụ lạc thú của hoàng hôn, vì vậy ta chỉ còn nước ở cái lúc đẹp nhất trong ngày ở ngoài bước vào đây, vì vậy người mới ngồi được trong chiếc ghế của ta, hưởng thụ cảnh mặt trời lặn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người nói sai rồi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta ngồi trong chiếc ghế của người, nhưng ta không hưởng thụ cảnh mặt trời lặn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang lo lắng cho người.

Hoa Mãn Lâu cười sáng khoái lên nói:

- Bởi vậy, chúng ta quả thật là một đôi tri âm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu nói ấy đúng cực kỳ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người lại đây tìm ta, là vì vụ án này ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, người đi chuyến này, có phát hiện ra gì không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta chỉ phát hiện được một chuyện.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện gì ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thủ hạ của thế tử Thái Bình vương phủ đang đi khắp nơi tìm người về xử án.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Đây là một âm mưu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Âm mưu của ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Âm mưu của Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Cung Cửu là một người lợi hại lắm sao ?

Lục Tiểu Phụng đem những kỳ ngộ chàng đã gặp lúc ra biển tới giờ nói cho y nghe, lúc chàng nói xong chuyện thì trời đã tối hẳn xuống.

Hoa Mãn Lâu ngồi trong ghé trầm tư.

Lục Tiểu Phụng đốt đèn lên, ánh đèn chiếu trên gương mặt đăm chiêu của Hoa Mãn Lâu, Lục Tiểu Phụng đứng yên lặng ở đó, chăm chú nhìn y.

Một hồi thật lâu, Hoa Mãn Lâu thở ra một hơi, nói:

- Vụ án này, căn cứ vào điều người nói, rõ ràng là do bọn lão đầu và Cung Cửu làm. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, người phải tìm ra người đã giết Thôi Thành.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, đó là một người ẩn hình.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lão đầu nói cho người biết mấy cách ẩn hình ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tới mấy cách.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ông ta có nói đến tự sát cũng là một cách ẩn hình không ?

Lục Tiểu Phụng nhảy bật người lên:

- Đúng, tại sao Thôi Thành không tự tử được ?

Lục Tiểu Phụng không thể không hỏi.

- Người nhà của y sinh hoạt cũng rất là thoải mái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng người có biết Diệp Tinh Sĩ khám nghiệm ra sao không ?

Căn cứ vào khám nghiệm của Diệp Tinh Sĩ:

- Bọn họ chết cách đó ít nhất đã có hơn nửa tiếng đồng hồ, bị một lưỡi dao thật bén đâm chết, một dao trí mệnh.

Bởi vì lưỡi dao quá mỏng, xuất thủ quá nhanh, vì vậy ngay cả miệng vết thương cũng không có tí dấu vết để lại.

Vết thương trí mệnh ấy ắt hẳn là ở lá phổi, một nhát đâm vào, máu lập tức đổ ập vào trong lồng ngực, vì vậy không chảy được ra ngoài.

Hoa Mãn Lâu bỗng sực nghĩ tới một chuyện, y nói:

- Không phải, Thôi Thành không thể nào tự sát được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng nghĩ vậy, bởi vì y không làm được vậy.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người tự sát, không phải là Tiêu Hồng Châu, thì là Trình Trung, nếu không, thì là hai người cùng tự sát.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ý người nói, bọn họ đã bị mua chuộc hoặc uy hiếp, sau khi giết Thôi Thành xong, bèn tự sát ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người không nghĩ lối suy luận của ta hợp lý hơn sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta phải cần đi gặp một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Diệp Tinh Sĩ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người tìm y làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn tìm y để hỏi, vết thương của ba người đều giống nhau như y đã nói.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người nghi ngờ điều gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lỡ vết thương của ba người đều giống nhau như y nói, đều bị đao đâm vào, thì trong bọn họ, sẽ có một người không phải tự sát.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bọn họ không có khả năng chém một đao nhanh như vậy, nhất là lúc tự sát.

Đêm nay là trăng rằm, nhưng trên trời không thấy có trăng.

Bầu trời đầy mây đen, mây đen trôi nổi theo gió. Gió thật quá lớn.

Lục Tiểu Phụng đứng trước cổng lớn nhà Diệp Tinh Sĩ, y phục bị gió thổi bay phần phật.

Bọn gia đình nhà Diệp Tinh Sĩ mở cửa ra, cao giọng nói:

- Đêm khuya quá rồi, lão gia không xem bệnh nữa đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gặp lắm cũng không chữa sao ?

Gia đình nói:

- Có phải ông muốn gặp lão gia không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Gia đình nói:

- Tôi xem thân thể ông không có tí bệnh hoạn gì, trừ phi...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trừ phi thể nào ?

Gia đình nói:

- Trừ phi ông bị bệnh thần kinh.

Gia đình nói xong, ầm một tiếng, đóng cửa lại.

Lục Tiểu Phụng dùng hai tay đẩy, cửa lại bị đẩy ra.

Gia đình nhìn chàng hần học, tức giận hỏi:

- Người muốn quậy gì đó ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ muốn nói cho người nghe một câu.

Gia đình nói:

- Câu gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ta không gặp được lão gia của người, có người sẽ bị bệnh thần kinh.

Gia đình hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói Gia đình tức giận hỏi:

- Người lại tìm ta tiêu di đầy chãng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không hề, ta đang nói thật đấy. Bởi vì, những thứ đồ trân bảo trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc kia, sắp làm cho ta điên lên.

Gia đình ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bây giờ ta có gặp được mặt lão gia của người chưa ?

Gia đình bỗng nhìn lom lom vào mặt Lục Tiểu Phụng, nét mặt lộ vẻ sợ hãi:

- Người... người là Lục Tiểu Phụng!

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Gia đình không nói thêm lời nào, gã bỗng vung bàn tay lên đánh tới Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng chỉ đưa tay nhẹ nhàng ra một cái, gia đình đã té lăn ra mặt đất.

Ánh đèn leo lét. Đèn đặt chính giữa bàn, chính giữa đại sảnh.

Người ngồi trên ghế sau chiếc bàn, trên bàn có để giấy và bút mực.

Lục Tiểu Phụng bước tới giữa đại sảnh, hỏi:

- Diệp Tinh Sĩ ?

Người đó gật đầu, đưa tay phải ra, tỏ ý mời Lục Tiểu Phụng ngồi xuống.

Lục Tiểu Phụng bèn ngồi xuống.

Người đó cầm bút lên, nhúng bút vào nghiên mực, viết xuống giấy bốn chữ:

- Hỏi thăm chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Diệp Tinh Sĩ biến thành người câm từ hồi nào vậy ? Lục Tiểu Phụng nhìn Diệp Tinh Sĩ.

Diệp Tinh Sĩ cười cười, chỉ vào lỗ tai của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông nghe được không ?

Diệp Tinh Sĩ gật đầu.

Lục Tiểu Phụng đánh tính hỏi đến vấn đề, bỗng phát hiện ra ánh mắt của Diệp Tinh Sĩ nhìn rất quen.

Chàng nhớ tới câu nói:

- Chỉ cần tìm tới Cát Thông, mọi sự đều đạt thông.

Chàng nhớ lại một chuyện trên đảo:

trong pho tượng Phật có người chồm ra, bàn tay lạnh ngắt bóp vào cổ họng của mình.

Bàn tay lạnh ngắt không còn tí khí lực, chàng bèn định thân lại, nhìn người bóp cổ mình.

Lúc đó, chàng nhận ra người này là Cát Thông. Chàng không quên nổi ánh mắt của Cát Thông chăm chú nhìn mình. Chính là ánh mắt của người này.

Hiện tại ánh mắt của Diệp Tinh Sĩ, hoàn toàn giống hệt Cát Thông. Do đó Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không phải là Diệp Tinh Sĩ.

Diệp Tinh Sĩ giật nảy mình lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người là Cát Thông.

Cát Thông bỗng tung người lên, công về phía Lục Tiểu Phụng. Y không những là nghĩa tử của Ứng Trảo Vương đời thứ ba, y còn là con rể của vương gia, ngoại hiệu của y là Đại Lục Thần Ứng, công phu ung trảo của y tự nhiên không phải tầm thường.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã có chuẩn bị. Chàng đợi ung trảo của Cát Thông vừa chụp tới, bàn tay lập tức chém nhanh như điện vào cổ tay của y, chỉ nghe chát một tiếng, xương cổ tay của Cát Thông đã bị Lục Tiểu Phụng chặt gãy.

Cát Thông ngã xuống, cổ tay bị chặt gãy, tại sao y lại ngã xuống ?

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên... kéo cổ Cát Thông lên, phía sau nảo của y đã hiện ra rành rành ba mũi kim châm bóng loáng.

Lục Tiểu Phụng bước lẹ ra ngoài, một cái bóng đen, vừa biến mất sau bức tường.

Lục Tiểu Phụng triển khai khinh công rượt theo.

Miếu, toà miếu sơn thần đồ nát. Bóng đen chạy đến chỗ trống không trước miếu bỗng ngừng lại.

Lục Tiểu Phụng cũng đứng lại, ngưng thần chuẩn bị.

Bóng đen quay lại, đám mây tấu xảo bị gió thổi tan ra một khoảng nhỏ, ánh trăng tròn vạnh chiếu ra. Lục Tiểu Phụng giật bắn người lên, bởi vì chàng vừa thấy, tướng mạo của bóng đen hoàn toàn giống hệt như lối trang sức vừa rồi của Cát Thông.

Đây có phải là Diệp Tinh Sĩ thật không ? Lục Tiểu Phụng còn chưa kịp mở miệng hỏi, bóng đen bỗng cất tiếng cười ha hả lên.

Bóng đen cười một hồi rồi nói:

- Công phu của Lục Tiểu Phụng, quả nhiên danh bất hư truyền!

Lục Tiểu Phụng nói:

- So với công phu phóng ám khí của ngươi, còn kém hơn nhiều quá.

Bóng đen cười nói:

- Đừng quên, còn có thuật dịch dung của ta nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi dịch dung cho Cát Thông ?

Bóng đen nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không ngờ Thiết Phiến đại sư của chùa Thiếu Lâm cũng biết đến thuật dịch dung.

Bóng đen trầm giọng nói:

- Sư phụ của ta chỉ dạy cho ta không được làm nhục danh hiệu sư môn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì ngươi mới là Diệp Tinh Sĩ thật ?

Bóng đen nói:

- Còn giả sao!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Diệp Tinh Sĩ là một trong bốn danh y nổi tiếng đương thời, không những y thuật tinh thông, mà còn được chân truyền của Thiết Phiến đại sư, cả đời hành hiệp tế thế, tại sao lại đi giết người ?

Bóng đen hỏi:

- Ta giết ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cát Thông.

Bóng đen nói:

- Sao ngươi biết Cát Thông bị ta giết ? Ngươi chính mắt trông thấy ta giết y sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngân châm đâm trúng huyết, lọt vào óc bầy phân, đây chính là nội kinh thủ pháp đích truyền của phái Thiếu Lâm.

Bóng đen nói:

- Hảo nhãn lực! Phán đoán thật chính xác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người thừa nhận Cát Thông bị người giết ?

Bóng đen nói:

- Thừa nhận thì sao ? Không thừa nhận thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu thừa nhận, tức là biểu thần Diệp Tinh Sĩ tuy đã thay đổi, nhưng vẫn còn là một tay hán tử.

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Không ngờ cái miệng của Lục Tiểu Phụng cũng lợi hại quá vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ bắt quá nói thật tình thôi.

Diệp Tinh Sĩ hừ lạnh lên hai tiếng, không trả lời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hình như người biết chắc ta sẽ lại tìm người ?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Ta biết người nhất định sẽ lại tìm ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Bởi vì người biết chân tướng nguyên nhân cái chết, trừ ta ra, không còn người thứ hai nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ bị chết về khoái đao thật sao ?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ chết ít nhất đã được nửa tiếng đồng hồ thật sao ?

Diệp Tinh Sĩ không trả lời, gương mặt lộ vẻ thống khổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi tới:

- Bọn họ đao để chết đã được bao lâu ? Lúc người vào đó, bọn họ mới chết phải không ?

Diệp Tinh Sĩ mở miệng ra, muốn nói lại ngừng:

- Bọn họ...

Lục Tiểu Phụng biết trong đầu của y đang có hai thứ đang xâu xé nhau, nói ra, tức là biểu thần y muốn bắt cháp người đứng sau lưng bức bách mình, không nói, tức là biểu thần nửa đời sau của mình, sẽ làm hình nộm của người ta.

Diệp Tinh Sĩ bỗng rần lòng lại, y lớn tiếng nói:

- Bọn họ chết...

Câu nói vừa chưa dứt, người y đã ngã xuống.

Lúc Diệp Tinh Sĩ mở miệng ra, Lục Tiểu Phụng đã mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, chú ý nhìn động tĩnh khắp nơi.

Nhưng chàng chẳng thấy gì cả, mà Diệp Tinh Sĩ thì đã ngã gục xuống.

Lục Tiểu Phụng đang tính cúi xuống xem xét Diệp Tinh Sĩ chết ra làm sao, bỗng thấy trong miếu sơn thần có ánh đèn chiếu ra.

Ánh đèn lúc đầu yếu ớt, sau đó, cả toà miếu sơn thần bỗng rực sáng lên.

Lục Tiểu Phụng tới đó đã biết chàng không cần phải xem xét vết thương của Diệp Tinh Sĩ, chàng đã biết bí mật đang nằm trong miếu. Vì vậy chàng bèn xông tới.

Cửa miếu mở hé, ánh đèn chiếu ra từ kẽ hở.

Lục Tiểu Phụng đang đứng trước cửa, tần ngần không biết mình nên đẩy cửa xông vào, hay từ kẽ hở lách vào.

Cách nào sẽ nguy hiểm hơn ? Lục Tiểu Phụng không biết được.

Lục Tiểu Phụng không cần phải biết, chàng đã vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, thêm một lần nữa có gì là quan hệ ?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn thò tay ra đẩy cửa.

Cửa không mở ra, bởi vì bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã ngừng tại cánh cửa gỗ, trong đầu chàng bỗng hiện ra hình ảnh Sa Mạn đang mỉm cười.

Người đang yêu là người có cổ ky.

Lục Tiểu Phụng không sợ chết, đó là chuyện lúc trước, lúc trước chàng đối diện với cái chết, trong lòng chàng không có tình yêu. Hiện tại chàng đã có, chàng đã nghĩ đến Sa Mạn. chàng đã nghĩ đến nỗi lo lắng của Sa Mạn đối với mình, chàng đã nghĩ đến Sa Mạn một mình lủi thủi lưu lạc trong giang hồ cô khổ linh đình.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng không những không đẩy tới, mà còn rút lại.

Người trong miếu nhất định là một nhân vật cực kỳ lợi hại, người có sức nhẫn nại, đều không phải là hạng người bình phàm.

Lục Tiểu Phụng lại càng cẩn thận. Chàng đứng trước cửa, mặc cho gió thổi y phục mình bay phấp phật, không động đậy một tí nào.

Hình như chàng đã nghĩ ra được, cách tốt nhất chính là nhẫn nại, người nào nhẫn nại không được lâu, người đó sẽ lộ sơ hở, nếu chàng nhịn không nổi, chàng chỉ còn có hai con đường để đi.

Một là mạo hiểm tính mạng xông vào trong, một là bỏ đi không tìm hiểu thêm bí mật cái chết của Diệp Tinh Sĩ.

Nếu như người bên trong không nhẫn nại được, y sẽ nói gì đó, hoặc y sẽ xông ra xem thử ra sao. Bất cứ đường nào, đối với Lục Tiểu Phụng cũng đều có lợi. Nói chuyện, Lục Tiểu Phụng sẽ phán đoán được vị trí của y, thậm chí còn biết người đang nói là ai.

Xông ra, Lục Tiểu Phụng lại càng có lợi, bởi vì như vậy, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không có tí nguy cơ gì.

Trừ phi người này võ công cao hơn Lục Tiểu Phụng quá xa. Nhưng chuyện đó, Lục Tiểu Phụng trước giờ không hề bận tâm đến.

Lục Tiểu Phụng biết trong miếu không có chỉ một người thôi. Bởi vì chàng nghe đang có tiếng người thì thầm, chỉ tiếc là bên ngoài gió lớn quá, chàng nghe không rõ người bên trong đang nói gì, cũng nghe không ra giọng nói là của đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ.

Chàng chỉ có thể khẳng định được một điều, bọn họ đã có vẻ không nhịn nổi được nữa.

Đối với điều đó, Lục Tiểu Phụng không cảm thấy có gì đáng kiêu ngạo.

Chàng vốn cho rằng mình là người rất nhẫn nại, nếu không, chàng đã là một đồng xương khô từ lâu rồi, một đồng xương khô vùi trong đám bùn.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng vẫn còn đứng yên ở đó không động đậy.

Người bên trong quả thật không còn nhẫn nại nổi.

Một giọng nói thật ngọt ngào đang vọng ra:

- Anh không thấy gió bên ngoài vừa lạnh lẽo, vừa mạnh bạo, vừa thấu xương sao ?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Ngưu Nhục Thang, nghe giọng của Ngưu Nhục Thang, làm sao chàng không bật cười lên cho được ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Gió vừa lạnh lẽo, vừa mạnh bạo, vừa thấu xương này so với nguy cơ bị mấy lưỡi đao phục kích bốn phía bên trong còn thoải mái hơn nhiều chứ.

Một giọng đàn ông vọng ra:

- Sao người biết ta không sử đao mà có thể sử kiếm đây ?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng đông lại.

Cung Cửu, nghe giọng của Cung Cửu, nụ cười của Lục Tiểu Phụng làm sao không đông cứng lại ?

Lục Tiểu Phụng không nói gì, chỉ thò tay ra, nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa mở ra hoàn toàn.

Lục Tiểu Phụng còn chưa bước vào, cuồng phong đã luồn vào bên trong, thổi rạp ngọn đèn leo lét khi sáng khi tối.

Gương mặt của Cung Cửu và Ngưu Nhục Thang bị ánh đèn le lói chiếu lên lúc sáng lúc tối, phẳng phất như tính tình của họ, âm âm không chừng.

Gặp mặt bạn cũ, Lục Tiểu Phụng lúc nào cũng cười.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nhìn Cung Cửu và Ngưu Nhục Thang mỉm cười nói:

- Làm phiền hai vị chờ lâu quá.

Một câu nói thật nhẹ nhàng, Cung Cửu thật tình muốn cười, mà cười không nổi.

Nhưng Ngưu Nhục Thang thì đã cười sảng khoái, cô nói:

- Bên ngoài lạnh như vậy, sao anh không mau mau vào ăn tô canh thịt bò ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi sợ vào sớm quá, ăn vào chẳng phải canh thịt bò.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh nghĩ mình sẽ ăn phải thứ gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Canh Diêm Vương.

Ngưu Nhục Thang lại phá lên cười nói:

- Mình là bạn bè cũ với nhau, sao lại mời anh ăn canh Diêm Vương được ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng cô không mời, nhưng Cửu gia thì không chừng.

Cửu Cung mặt mày lầm lì nói:

- Người sai rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Cung Cửu nói:

- Ta muốn giết ngươi, ở trong nhà Diệp Tinh Sĩ đã giết quách rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi đã biết là ta sẽ đi tìm Diệp Tinh Sĩ ?

Cung Cửu nói:

- Ta cũng không dám khẳng định, ta chỉ suy đoán không chừng ngươi sẽ lại, vì vậy ta nằm ở nhà Diệp Tinh Sĩ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Làm gì ?

Cung Cửu nói:

- Đợi ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta đã đến đây rồi, sao ngươi còn chưa giết ta ?

Cung Cửu nói:

- Hiện tại ta còn chưa muốn giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì chỉ có một mình ngươi ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi còn muốn giết Sa Mạn ?

Cung Cửu nói:

- Còn có Tiểu Ngọc và Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi không giết được bốn người chúng ta không được sao ?

Cung Cửu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Bởi vì ta hận các ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có thể hận ta, có thể hận Sa Mạn, có thể hận Tiểu Ngọc, nhưng tại sao lại hận Lão Thực hòa thượng ?

Cung Cửu nói:

- Không có hẳn, không chừng các người đã chết trên đảo từ lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu như cả đời người tìm không ra bọn họ thì sao ?

Cung Cửu nói:

- Nhất định ta sẽ tìm ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tự tin quá nhỉ ?

Cung Cửu hừ lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có thể nói rõ lý do tại sao người quá tự tin không ?

Cung Cửu nói:

- Nếu ta cả đời không thấy bọn họ, người cũng cả đời đừng mong thấy bọn họ.

Lục Tiểu Phụng giật bản mình lên hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì từ đây trở đi, ta sẽ theo dõi người, trừ phi người không gặp mặt bọn họ, còn không, ta cũng sẽ gặp được bọn họ.

Lục Tiểu Phụng rùng mình lên một cái nói:

- Đây là lý do tại sao người nằm ở nhà Diệp Tinh Sĩ đợi ta lại ?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải ?

Cung Cửu nói:

- Ta cứ tưởng bốn người các người lại nhà Diệp Tinh Sĩ, ta có thể giăng lưới chụp hết cả đám, nào ngờ chỉ có một mình người, ta đành phải dẫn người đến cái miếu này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người dẫn ta đến cái miếu này, là nói cho ta biết, người sẽ theo dõi ta ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người ngấm ngấm theo dõi ta, không phải là cũng sẽ gặp bọn họ vậy thôi.

Cung Cửu cười nhạt nói:

- Ta cứ muốn cho người biết thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Cung Cửu nói:

- Người có thấy mèo bắt chuột bao giờ chưa ? Mèo có thể ăn chuột được ngay phải không ?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy lạnh cả gáy, chàng không nói gì.

Cung Cửu nói tiếp:

- Ta cứ nói cho người biết ta theo dõi người, để cho người đi đứng không yên, để cho người muốn đi gặp Sa Mạn, nhưng lại không dám đi tìm cô ta, ta muốn cho người gầy mòn còm cõi, ta muốn thấy người bị tương tự dày vò.

Cung Cửu cười phá lên.

Lục Tiểu Phụng bình tĩnh hỏi y:

- Ta chết rồi, không phải người cũng tìm ra bọn họ cũng được vậy sao ?

Cung Cửu nói:

- Không lẽ trước khi người chết, người không muốn nhìn mặt Sa Mạn lần chót sao ?

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Trong lòng chàng đang nghĩ tới một hình ảnh mờ tối, không phải là hình ảnh của cái chết, mà là Sa Mạn không gặp được chàng, vì chàng mà ngày càng gầy mòn. Chàng cảm thấy sợ hãi quá.

Cung Cửu nhìn nét mặt lộ vẻ sợ hãi của chàng, tiếng cười nhạt bỗng biến thành ra tiếng cười đắc ý khoan khoái. Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn Cung Cửu, rồi nhìn nhìn Ngu Nhục Thang, chàng bỗng nói:

- Các người không có canh thịt bò mời ta ăn sao ?

Ngu Nhục Thang kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người muốn ăn canh thịt bò ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Ngu Nhục Thang nói:

- Người còn có tâm tình ăn canh thịt bò sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đòi người khó nhất là cái chết, làm quỷ no rớt cuộc cũng thoải mái hơn là quỷ đói phải không ? Huống gì...

Ngưu Nhục Thang nói:

- Huống gì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huống gì, không ăn một tô canh thịt bò, ta còn khí lực đâu đi giỡn trò chơi rượt bắt này chứ ?

Ngưu Nhục Thang nhìn Lục Tiểu Phụng một hồi, không nói gì, quay người đi vào bên trong.

Lúc Ngưu Nhục Thang bước ra, trong tay cô đang cầm một tô canh thịt bò ngùn ngụt bốc khói.

Lục Tiểu Phụng không khách khí tí nào, lụp xụp húp lầy húp để một hồi sạch hết cả tô. Chàng lau sạch miệng nói:

- Ta có một câu hỏi.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Câu hỏi gì ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải cô đi đâu cũng đem theo bên mình đồ để nấu canh thịt bò ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không hẳn vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế thì tại sao mỗi lần ta gặp cô đều được ăn một tô canh thịt bò ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi đấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không phải ngươi đã nói, làm quỷ no thoải mái hơn quỷ đói hay sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là cái đạo lý mỗi lần ta gặp ngươi đều muốn chuẩn bị tô canh thịt bò.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Vậy thì ta phải cảm ơn người lắm.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cảm ơn thì không cần, ta chỉ hy vọng người làm quỷ no rồi không lại nhằng nhì với ta là tốt lắm rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tô canh thịt bò tôi đã ăn xong rồi, hai vị có thể cho tôi lui được không ?

Cung Cửu nói:

- Người muốn lúc nào đi cứ việc đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lần này người cho ta đi trước bao lâu ?

Cung Cửu nói:

- Đi chừng nào ta cảm thấy gần rượt theo không kịp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người trước giờ chưa từng đánh trận nào không chắc thắng trong tay sao

Cung Cửu nói:

- Không chắc thắng trong tay, đánh có ích lợi gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta đi trước một bước đây, tái kiến.

Lục Tiểu Phụng nói xong, triển khai khinh công, chạy như bay ra.